

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. K.**, zast. Mgr. Martinou Řehořovou, advokátkou se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2017, č. j. OAM-1072/ZA-ZA11-BE04-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 12. 2018, č. j. 31 Az 11/2017 - 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Martině Řehořové, advokátce se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti tak, že se mu mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Z předloženého správního spisu lze zjistit, že dne 20. 12. 2016 podal stěžovatel v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je občanem Ukrajiny, pochází z Luhanské oblasti, ukrajinské státní příslušnosti, bez politické příslušnosti. Vyznáním pravoslavný křesťan. Manželka s jeho dvěma syny žije v Kyjevě. Zdravotně se cítí zdrav. V srpnu 2015 odjel přes Rumunsko do Bulharska, kde měl v té době povolen trvalý pobyt.

V Bulharsku žil asi rok a půl, po skončení platnosti povolení k pobytu tam již nemohl legálně pracovat, proto odjel spolu s dalšími osobami autem do Německa, kde byl zadržen policií a poté v důsledku readmisní dohody vrácen do ČR.

[3] Na Ukrajině vystudoval Luhanský institut a je důstojníkem. Bydlel s celou rodinou v městě Rovienki v Luhanské oblasti. Když začala válka, ozbrojenci (domobrana) mu ukradli auto. Kvůli bojům v ulicích přestěhoval svou tehdy těhotnou manželku spolu s prvním synem do Kyjeva. Válka jej tak prakticky připravila i o dům. Sám odjel do Kyjeva až později, během ostřelování, kdy vedle něj vybuchla bomba. Nechtěl na Ukrajině bojovat, proto odjel do Bulharska, kde měl platné povolení k trvalému pobytu, aby mohl rodině posílat peníze na obživu, neboť v Kyjevě není dostatek práce a neměli by se jak uživit. Jeho kamarádi z institutu již obdrželi povolávací rozkazy, je proto velmi pravděpodobné, že by i on musel nastoupit do bojů. V Kyjevě si nezaregistroval adresu pobytu, aby mu nemohl být doručen povolávací rozkaz. Na vlastní oči viděl, jak do války povolávají i muže s amputovanou nohou. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má obavu z návratu na Ukrajinu, kde by jej donutili bojovat.

[4] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o další důvody. Stěžovatel neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Výslovně zmínil, že v zemi původu nebyl veřejně či politicky aktivní. Nesdělil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by vyvíjel politickou či veřejnou činnost. Rovněž nebylo v řízení prokázáno, že by mu hrozilo pronásledování pro kterýkoli z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani po návratu do vlasti.

[5] Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se stěžovatelem uváděnou obavou z nástupu vojenské služby a nastoupení do války v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Soud shodně konstatoval, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána a odkazoval na judikaturu NSS. Lze přisvědčit názoru, že za nenastoupení vojenské služby hrozí na Ukrajině trest odnětí svobody 2 až 5 let, to však za situace, že si dotýčný povolávací rozkaz převezme. V případě stěžovatele k tomu však dosud nedošlo.

[6] Původní bydliště stěžovatele (Luhanská oblast) sice vykazuje zvýšenou četnost trestné činnosti vlivem výskytu kriminálních skupin, nicméně stěžovatel tuto oblast s rodinou opustil a ještě před vycestováním do Bulharska spolu žili v Kyjevě. V této oblasti neprobíhají bojové operace a není zde ani zvýšená četnost trestné činnosti. Ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci dochází pouze v Luhanské a Doněcké oblasti, situace na západě a ve středu země je klidná. Stěžovateli tedy nehrozí jakékoli ohrožení uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu.

[7] Dle krajského soudu se žalovaný zabýval všemi stěžovatelem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V době rozhodování o jeho žádosti neprobíhal na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovateli za vážnou újmu. Povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nástupu nelze vnímat jako vážnou újmu. Soud se přiklonil k závěru, že doplňkovou ochranu lze přiznat pouze tam, kde hrozí reálné

pokračování

a bezprostřední nebezpečí, nikoliv tam, kde vůbec nebezpečí nastat nemusí, resp. může nastat pouze v případě přidružených okolností, které jsou předjímány.

[8] Celková situace stěžovatele byla posouzena dostatečně, přičemž bylo shledáno, že neexistovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že stěžovatel není schopen zabezpečit svou rodinu z důvodu špatné ekonomické situace, není důvodem pro její udělení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[10] Krajský soud ani žalovaný nevzali v úvahu tvrzení stěžovatele o aktuální situaci na Ukrajině ani odůvodněných obavách pro případ nuceného návratu. Bylo rozhodnuto bez dostatečné opory v důkazech, které jsou obsahem spisového materiálu, proto jsou obě napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná a nesrozumitelná.

[11] Ačkoli stěžovatel odešel ze země původu prvotně z ekonomických důvodů, nelze po něm nyní spravedlivě požadovat, aby se do vlasti navrátil, neboť v současnosti na Ukrajině probíhá občanská válka, kdy dochází ke každodenním incidentům vůči různým skupinám obyvatel, a to zejména ze strany nacionalistických skupin, jež působí po celém území Ukrajiny a které prosazují zájmy i násilnou cestou, takže tam není bezpečno pro žádného občana. V oblastech Ukrajiny, které nejsou přímo obsazeny tzv. separatistickými oddíly, jsou činné dvojnásob. V takovém případě je na zvážení udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[12] Listinné podklady obsažené ve spisu jsou zastaralé a vůbec neobsahují podstatu věci, tj. velmi rychlý vývoj jak po vojenské stránce, tak v rámci politického vývoje s ohledem na zhoršující se bezpečnostní situaci na území celé Ukrajiny. Přičemž pro případ je zcela zásadní současná bezpečnostní situace, neboť tamní vláda není schopná zajistit bezpečnost vlastního obyvatelstva.

[13] Stěžovatel odmítá názor, že ke střetům mezi ukrajinskými složkami a protivládními ozbrojenci docházelo pouze v Luhanské a Doněcké oblasti a že situace na západě a ve středu země je klidná, neboť jde o zastaralé informace a válečný konflikt se v posledních měsících rychle vyvíjí. Důkazem nechť je na konci minulého roku vyhlášený výjimečný stav, který byl dle výnosu schváleného parlamentem platný od 26. 11. 2018 po dobu 30 dnů. Jde o skutečnosti všeobecně známé, kterými není nutné provádět dokazování.

[14] S ohledem na věk, původ a dosažený stupeň a typ vysokoškolského vzdělání se stěžovatel důvodně obává o svůj život v armádě, ve které nechce bojovat a nasazovat svůj život za ideje, které se mu přičí. Nucený odvod do armády by znamenal zásah do jeho svobody rozhodnout o svém životě, což je jedno ze základních lidských práv a svobod.

[15] Z výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnost, neboť je přesvědčen, že vydaná rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy. Kasační námitky jsou pouze opakováním žalobních námitek a nevypovídají o žádném pochybení správního orgánu či krajského soudu. Navíc nejsou důvodné, což jednoznačně plyne z obsahu správního spisu. Nadále setrvává na závěru, že stěžovateli neměla být udělena mezinárodní ochrana a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nepřipustnost odmítl, resp. pro nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Poté se soud zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, případně pokud jsou i z jiných důvodů předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu ty otázky, které nemohly být vyřešeny Nejvyšším správním soudem v předchozím řízení o kasační stížnosti.

[19] Ke zrušení původního rozsudku krajského soudu došlo proto, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud stěžovateli doručoval nesprávně, tj. na jinou než nahlášenou adresu, kde si stěžovatel písemnost nepřebíral. Krajský soud pak na základě takto zjištěného skutkového stavu dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákon o azylu řízení zastavil, zatížil tak řízení vadou, která měla vliv na hmotně-právní postavení stěžovatele, tj. byl mu upřen přístup k soudní ochraně. NSS proto krajský soud zavázal, aby v novém řízení učinil všechny potřebné kroky ke zjištění aktuálního pobytu stěžovatele, a na tomto základě buď věcně posoudil stěžovatelovy žalobní námitky anebo vydal procesní rozhodnutí.

[20] Předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen pro procesní pochybení, kvůli kterému NSS nemohl provést věcné posouzení sporu. Uplatní se zde výjimka pro přípustnost opakované kasační stížnosti zmíněná v bodu [18] tohoto usnesení.

[21] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

pokračování

[22] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše uvedeným usnesením prvního senátu. Dle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[23] Soud se nejdříve zkoumal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, protože pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatížil by své rozhodnutí stejnou vadou (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91), a nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že obě rozhodnutí splňují kritéria přezkoumatelnosti, jelikož se jedná o srozumitelná rozhodnutí opřená o dostatek důvodů, ze kterých je zcela zřejmé, proč žalovaný i krajský soud rozhodli tak, jak je uvedeno ve výrocích obou rozhodnutí.

[24] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť neshromáždil aktuální zprávy o zemi původu. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný vycházel z osmi zpráv z několika různých zdrojů vydaných od června 2016 do března 2017. Jelikož rozhodnutí žalovaného je z října 2017 a z ničeho nevyplynulo, že by v mezidobí v zemi původu došlo k relevantní změně, soud zprávy hodnotí jako dostatečně aktuální.

[25] Stěžovatel ohledně zjištěného skutkového stavu vznesl jednu konkrétní námitku, a to tvrzení o nezohlednění vyhlášení válečného stavu v listopadu 2018. Vzhledem k tomu, že k této skutečnosti došlo až po vydání napadeného správního rozhodnutí (dne 23. 10. 2017), je jasné, že k ní ve správním spise nejsou podklady a žalovaný ji v rozhodnutí nezkoumal. Nejvyšší správní soud se nicméně zabýval otázkou, zda měl k této skutečnosti přihlédnout krajský soud, a to přesto, že se udála až po vydání napadeného rozhodnutí a stěžovatel ji do řízení před krajským soudem nevnesl.

[26] Předně uvádí, že dle obecného pravidla soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky, a to zejména tehdy, kdy je uvedené procesní pravidlo prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131).

[27] Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je třeba v kontextu mezinárodní zásady *non-refoulement* vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy Nejvyšší správní soud judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k

tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (srovnej citovaný rozsudek sp. zn. 5 Azs 3/2011).

[28] Aplikační přednosti před § 75 odst. 1 s. ř. s. požívá též čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU (dále „procedurální směrnice“), dle kterého členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem.

[29] Česká republika uvedenou normu netransponovala do svého právního řádu, přestože tak měla podle čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice učinit do 20. 7. 2015, a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou, tudíž má přímý účinek (viz rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32).

[30] Lze tedy učinit dílčí závěr, že krajský soud měl při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu v době vydání napadeného rozsudku. Pokud by tedy v řízení vyšly najevo relevantní skutečnosti, které se sice udály až po vydání rozhodnutí žalovaného, ale před rozhodnutím krajského soudu, byl by je povinen zohlednit.

[31] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda byl krajský soud povinen přihlédnout ke stěžovatelem tvrzeným událostem i za situace, kdy nebyly v řízení o žalobě namítány.

[32] Obecně platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.). Také z tohoto pravidla však existují výjimky. Jednou z takových výjimek je, podobně jako u § 75 odst. 1 s. ř. s., prolomení pravidla s ohledem na zásadu *non-refoulement* (viz bod [27]). Pokud by soud měl k dispozici poznatky o tom, že žadateli o mezinárodní ochranu je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* (a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného by musel zrušit, i kdyby taková skutečnost nebyla namítána v žalobě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

[33] Pokud by tedy stěžovatelem prezentované okolnosti byly důvodem k udělení doplňkové ochrany, měl k nim krajský soud přihlédnout. Nejvyšší správní soud se proto dále soustředil na otázku, zda stěžovatelem uváděné skutečnosti svědčí o důvodné obavě, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

[34] Ve své judikatuře se opakovaně zabýval tím, zda ozbrojený konflikt na Ukrajině představuje pro žadatele o mezinárodní ochranu skutečné nebezpečí vážné újmy dle citovaných ustanovení. Vycházel z toho, že ke kladné odpovědi na uvedenou otázku by musely být splněny tyto podmínky: (i.) země původu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (ii.) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista, (iii.) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu

pokračování

svévolného (nerozlišujícího) násilí (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). S ohledem na to, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26).

[35] Stěžovatel, který před vycestováním do Bulharska bydlel v Kyjevě, tj. v centrální části země, několik set kilometrů od míst zasažených konfliktem, kde v současnosti stále bydlí jeho manželka s dvěma dětmi, tvrzeními směřuje k tomu, že ani v této části země není bezpečnostní situace dobrá, a konkrétně poukazuje na vyhlášení válečného stavu ukrajinským parlamentem dne 26. 11. 2018. Uvedená skutečnost však není způsobila přijaté závěry změnit. Nejvyšší správní soud nijak nesnižuje závažnost situace na Ukrajině, z výše uvedeného nicméně vyplývá, že pro posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany je rozhodující faktický stav v jednotlivých částech země (zda v nich probíhají či dostatečně pravděpodobně hrozí boje dosahující určité intenzity) a na tom formální prohlášení ukrajinských orgánů nic nemění. Jinými slovy, jakkoli vyhlášení válečného stavu obecně je závažnou událostí, nemá přímý vztah k důvodné obavě, že žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu (viz usnesení NSS ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 Azs 437/2018 - 29).

[36] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nepřehlédl tvrzení stěžovatele, dle kterého je situace na Ukrajině dlouhodobě nestabilní. Kromě poukazu na vyhlášení válečného stavu však stěžovatel neuvedl nic konkrétního a soudu tedy nezavdal důvod přehodnocovat opakovaně přijímaný závěr, dle kterého žadatelům z centrální části země obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

[37] Ani obava z nástupu vojenské služby není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Problematikou služby v armádě se NSS opakovaně zabýval (viz rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 a ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44) a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu, není azylově relevantní.

[38] Soud dále uvádí, že ve stěžovatelově situaci se ani nejedná o odepření vojenské služby, neboť povolávací rozkaz mu ještě nebyl doručen. Hrozbu trestněprávního postihu za vyhýbání se vojenské službě (nepřevzetí povolávacího rozkazu) stěžovatel ve správním řízení neuvedl, i přesto se jí žalovaný i krajský soud podrobně zabývali (viz str. 6, 7 a 10 rozhodnutí žalovaného a odstavce 25, 34 a 35 rozsudku krajského soudu). Kasační soud k již učiněným závěrům jen pro úplnost dodává, že výše uvedené jako azylově relevantní důvod neobstojí. Výjimkami by byly situace, kdy by nastoupením do ukrajinských ozbrojených sil hrozilo žadateli akutní nebezpečí ze strany teroristických organizací a ukrajinský stát by nebyl schopen zajistit bezpečnost svých branců (viz rozsudek ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, č. 2406/2011 Sb. NSS) nebo by při vojenských akcích docházelo k páčání vojenských zločinů (např. etnické čistky, genocida) a porušování mezinárodního práva v této oblasti anebo by žadateli z důvodu jeho národnosti hrozila v ukrajinských ozbrojených silách vážná újma ve smyslu zákona o azylu (viz usnesení NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 Azs 303/2015 - 32; a ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 452/2017 - 34).

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[41] Stěžovateli byla krajským soudem ustanovena zástupkyně Mgr. Martina Řehořová, advokátka se sídlem Československé armády 287/19, Hradec Králové, a to usnesením ze dne 10. 11. 2017, č. j. 31 Az 11/2017-16. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[42] Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je jedno písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, proto jí výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu